

vergadering **C75**
zittingsjaar 2021-2022

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand en
Dierenwelzijn

van 1 december 2021

(Wegens de coronamaatregelen werd deze vergadering via videoconferentie georganiseerd.)

**Vlaams
Parlement**

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Klaas Sloomans aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het initiatief van de gemeenten Grimbergen, Steenokkerzeel, Kampenhout en Zemst voor betaalbaar wonen in eigen streek voor jonge gezinnen – 560 (2021-2022)	3
VRAAG OM UITLEG van Klaas Sloomans aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het intergemeentelijk samenwerkingsverband 'Zennevallei hergist' – 647 (2021-2022)	7
VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de opvang van dieren door uitzonderlijke omstandigheden – 536 (2021-2022)	11
VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de opvolging van inbreuken op de Dierenwelzijnswet door de dienst Dierenwelzijn – 637 (2021-2022)	13

VRAAG OM UITLEG van Klaas Sloomans aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het initiatief van de gemeenten Grimbergen, Steenokkerzeel, Kampenhout en Zemst voor betaalbaar wonen in eigen streek voor jonge gezinnen – 560 (2021-2022)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Sloomans heeft het woord.

Klaas Sloomans (Vlaams Belang): Minister, u weet intussen dat een offensief Vlaams woonbeleid een van mijn stokpaardjes is. Niet omdat dat een fetisj is, maar vooral omdat dat een belangrijk instrument, een belangrijke sleutel is om de sociale verdringing en 'ontnederlandsing' die zich in onze regio steeds sterker en agressiever doorzetten, op een efficiënte manier aan te pakken.

Nu, het spreekt dat ik niet de enige ben die daar zo over denkt, want recent was er de aankondiging van de gemeentebesturen van Grimbergen, Kampenhout, Steenokkerzeel en Zemst om een actieplan uit te werken om betaalbaar wonen voor jonge gezinnen van eigen bodem te faciliteren, te vergemakkelijken.

In de aanloop van dat actieplan – want het actieplan an sich is er nog niet – hielden de vier gemeentebesturen een bijzonder grootscheepse bevraging bij hun inwoners in de leeftijdscategorie van 18 tot 30 jaar. De resultaten van die bevraging zijn in feite zaken die we al in overtreffende trap weten. In die zin bieden de resultaten van het onderzoek ons een aantal open deuren die al lang waren opengetrapt, namelijk dat een overgrote meerderheid van de jonge inwoners – meer dan acht op de tien, zo blijkt uit de bevraging – in hun gemeente wil blijven wonen, maar dat eenvoudigweg niet kan door te hoge vastgoedprijzen.

Het evidente gevolg van die massale uitwijking is een steeds sneller gaande demografische omwenteling – een ontvolking, zou Éric Zemmour zeggen –, waarbij jonge inwoners plaatsmaken voor inwijkende anderstaligen, veelal uit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. We kennen ook de verhuisbewegingen die minister Verlinden van Binnenlandse Zaken ons daarover overmaakt. Dat zijn allemaal objectieve parameters en objectieve feiten waaraan we die snelheid van de inwijking van vooral anderstaligen uit Brussel zien, met alle gevolgen van dien natuurlijk voor het onderwijsniveau en de taalachterstand, het verenigingsleven, het Nederlandstalige karakter, het sociaal weefsel enzovoort enzoverder. De recente studie van het Brussels Informatie-, Documentatie- en Onderzoekscentrum (BRIO), waar mevrouw Segers vaak naar verwijst, toont ook aan hoe acuut de problematiek eigenlijk is.

In het kader van dit specifieke intergemeentelijke initiatief tussen de vier gemeentebesturen werden een aantal beleidsacties aangekondigd, en een van die pistes bleef mij uiteraard onmiddellijk bij. Ze werd ten berde gebracht door Wim Mombaerts, schepen in Steenokkerzeel en een partijgenoot van u. Hij stelde dat men binnen het lokaal woonbeleid eigenlijk met een voorrangssysteem zou willen werken, niet binnen het sociaal woonbeleid, maar binnen het regulier woonbeleid.

Een dergelijk voorrangssysteem klinkt ons natuurlijk allemaal bekend in de oren, want het is ook een van de bouwstenen van uw Randbeleid – enfin toch op papier, als we de beleidsnota mogen geloven. U weet ook dat wij een groot voorstander zijn van een dergelijk voorrangssysteem op de vastgoedmarkt. Het discussiepunt zit echter bij de vraag – en daarover is het hier al vaak gegaan – hoe zoiets er juridisch exact moet uitzien en hoe we kunnen vermijden dat we niet met de vrijheid van vestiging en het gelijkheidsbeginsel botsen, waardoor we achteraf via

het Grondwettelijk Hof opnieuw bij af zijn. We herinneren ons allemaal de vernietiging van het Grond- en Pandendecreet.

'Pour la petite histoire': ook het Vlaams Belang heeft in de Kamer een complementair initiatief genomen dat tegemoet zou moeten komen aan deze problematiek. Het is eigenlijk een heractivering van de wet-Gol. Bon, we zijn natuurlijk allemaal heel positief en optimistisch gestemd, maar we zijn niet helemaal naïef en dus niet zeker dat dit goedgekeurd zal raken, als jullie mij begrijpen. Maar dat even terzijde.

U geeft aan dat het tegengaan van sociale verdringing een van de ambities is uit uw beleidsnota. Op die private markt in grote woonuitbreidingsgebieden schuift u die pistes zelf naar voren. En dan verdient het wellicht aanbeveling dat de minister van de Vlaamse Rand het initiatief van deze vier gemeentebesturen ondersteunt.

Minister, bent u in kennis gesteld van het project dat zich manifesteert in Grimbergen, Steenokkerzeel, Zemst en Kampenhout en wordt het mee opgevolgd door de projectcoördinator van het Vlaamse Randfonds?

Kunnen die gemeentebesturen op beleidsondersteuning rekenen van de cel Coördinatie Vlaamse Rand? Of geeft u nog op andere manieren steun aan dit project?

De voorzitter: Minister Weyts heeft hert woord.

Minister Ben Weyts: Vanzelfsprekend – en ik denk dat ik hier preek voor een kerk van gelijkgestemden – juich ik als minister van de Vlaamse Rand zulke initiatieven absoluut toe.

In de recente rondgang met de lokale besturen kwam dit thema aan bod. Er wordt van overheidswege ter zake steun verleend, in de vorm van 3Wplus, dat op zijn beurt wordt ondersteund door de Vlaamse overheid. Maar wanneer er nog verdere vragen voor ondersteuning zijn, dan zijn we absoluut bereid om rond de tafel te gaan zitten en te voorzien in extra ondersteuning.

Dergelijke initiatieven tonen immers aan dat de lokale besturen in de Vlaamse Rand dezelfde prioriteiten hebben als deze commissie en de Vlaamse Regering, met name sociale verdringing tegengaan en wonen in eigen streek maximaal versterken.

U weet ook dat het formuleren van die doelstellingen iets eenvoudiger is dan het realiseren ervan. Zowel op financieel als op juridisch vlak zitten daar nog wel wat wolfijzers en schietgeweren. Daarom is het mijn voornemen om samen met minister Diependaele op korte termijn een juridisch kader uit te werken dat de lokale besturen een concreet instrument moet kunnen bieden in de strijd tegen de sociale verdringing.

Ik steun het lopende initiatief van Grimbergen, Zemst, Steenokkerzeel en Kampenhout, aangezien zij net op zoek zijn naar instrumenten die juridisch water kunnen houden. We moeten daar de nodige voorzichtigheid aan de dag leggen, maar zoals gezegd, kom ik daar met een concreet voorstel. Ik zal uw geduld dus nog even op de proef moeten stellen, maar u kunt ervan op aan dat u weldra in deze commissie de discussie zult kunnen voeren over een concreet voorstel ter zake.

De voorzitter: De heer Slootmans heeft het woord.

Klaas Slootmans (Vlaams Belang): Minister, ik begrijp dat u inderdaad de doelstelling steunt, en dat is positief. Maar de vraag is hoe dat zich concreet zal

veruitwendigen. 3Wplus is inderdaad betrokken partij, maar ik begrijp vanuit de vier gemeentebesturen de vraag dat de Vlaamse overheid minstens ook één extra kracht zou financieren die dit project mee zou kunnen ondersteunen. Die vraag is blijkbaar gesteld. U zegt dat u dit wilt steunen, dat u daarmee aan tafel wilt gaan zitten. U hebt het vaak over een vorm van cofinanciering in het kader van het Vlaamse Randfonds, omdat u dit de meest solide vorm van werken vindt. Is het eventueel mogelijk om hier met de vier partners aan tafel te zetten voor het verwerven van die extra voltijdequivalent (vte)?

En parallel daarmee: u geeft aan dat u bezig bent met een decreetsontwerp dat een der volgende maanden ter tafel gelegd zal worden in het Vlaams Parlement en waarbij u die juridische ondersteuning zult bieden. Ik begrijp dat men vanuit de gemeentebesturen hier zelf de oefening aan het maken is. In dit geval is 'L'union fait la force' misschien niet de meest slechte piste en is het wellicht opportuun om niet naast maar met elkaar te werken.

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Katia Segers (Vooruit): Minister, zoals u zegt, zijn we hier in de commissie allemaal overtuigd van de grote uitdagingen die de brede rand treffen inzake betaalbaar wonen in eigen streek, inzake onderwijscapaciteit, inzake mobiliteit. Collega Slootmans verwees naar de studie van het Brussels informatie-, documentatie- en onderzoekscentrum, die de grote noden ook aantoonst.

Deze vier gemeenten hebben een enquête opgezet en naar meer dan vierduizend respondenten gestuurd. Ze hebben meer dan duizend antwoorden teruggekregen. Daar komen heel unisone resultaten uit. Jonge koppels willen graag in eigen streek blijven en dat is moeilijk. Maar dat geldt niet alleen voor deze vier gemeenten. Ook in kleine dichtbevolkte gemeenten zoals mijn gemeente zien we de woningprijzen onwaarschijnlijk stijgen. Dat heeft ook te maken met de aanwezigheid van een goed uitgerust station. Ik hoor u graag zeggen, minister, dat u bezig bent met een initiatief. Ik ben heel nieuwsgierig hoe dat er concreet zal uitzien. Mijn bezorgdheid gaat vooral naar de vraag of wat u nu aan het uitwerken bent, de toets van de grondwettelijkheid zal doorstaan.

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Ik wil graag nog even tussenkomen op dit thema, want inderdaad: de verdringing op de huizenmarkt is een reëel probleem in onze Vlaamse Rand. De huizenprijzen zijn hoog en jonge gezinnen of koppels hebben vaak niet de financiële ademruimte om in de eigen streek een woning aan te schaffen. Ik stel vast dat lokale besturen daaraan op heel wat manieren proberen te werken en ik juich dat initiatief van de gemeenten toe.

Ik wil ook nog even ons eigen initiatief onder de aandacht brengen. Wij hebben in Opwijk in 2014 een verwervingspremie ingevoerd om jonge Opwijkenaars een duwtje in de rug te geven bij het verwerven van een eerste eigen woning. We hebben ons toen gebaseerd op een voorbeeld van Tervuren. Jonge koppels krijgen een premie van 5.000 euro voor een woning of 3.000 euro voor een appartement. We liggen op de grens met Oost-Vlaanderen, en de prijzen in Oost-Vlaanderen zijn iets lager. We denken dat het helpt om het gat toch een beetje te dichten. De voorwaarden zijn: vooral jonge mensen, een band met de streek en uiteraard geen hoog inkomen.

Anderzijds, minister, hebt u vorige week tijdens de begrotingsbesprekingen uitvoerig uw actiepunten toegelicht en hebt u aangehaald dat u werkt aan een juridisch kader voor het wonen in eigen streek. Ik heb u vorige week ook duidelijk gezegd dat dat voor onze fractie een absolute prioriteit is en dat we daar reikhalzend naar uitkijken. Die ambitie is goed, maar het is uiteraard van

torenhooch belang dat alles juridisch is dichtgemetseld. De heer Slootmans weet net zo goed als ik dat er een aantal mensen zijn die storm zullen lopen tegen deze nieuwe decreetgeving en al snel de discriminatiekaart zullen trekken – om de Franstaligen maar niet te noemen. Het is daarom echt belangrijk dat het werkstuk in orde is. En dat neemt tijd, dat beseffen we. Ik wil u, minister, namens onze fractie oproepen om dit dossier de komende tijd echt centraal te stellen. Ik heb er alle vertrouwen in dat u met een voorstel zult komen.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Ik zal eerst de vraag naar personele ondersteuning wat schetsen. De ondersteuning van 3Wplus die men vandaag kent in het kader van de intergemeentelijke samenwerking rond wonen, houdt in dat er in elke gemeente een woonconsulent is die alle vragen rond wonen, premies, huur en woonkwaliteit beantwoordt. Verder worden de gemeenten ondersteund door een technisch adviseur, een beleidsmedewerker, een coördinator en een jurist. Daar is dus wel wat personele ondersteuning voorzien. De intergemeentelijke samenwerking Woonwinkel Noord ontvangt vanuit Wonen-Vlaanderen subsidies ter ondersteuning van het lokale woonbeleid voor de vijfjarige periode van 2020 tot 2025, voor een totaal van net iets meer dan 1 miljoen euro.

In dat kader heeft men een enquête afgenomen over zowel de aanbod- als de vraagzijde van de woningmarkt. Als reactie op die enquête hebben de gemeentebesturen beslist om te kijken hoe ze jonge inwoners kunnen helpen in de zoektocht om in eigen gemeente te blijven wonen. Net daarom denk ik dat ons juridisch instrumentarium net op tijd komt om er samen voor te zorgen dat die gemeenten wel degelijk aan de slag kunnen. En dus kom ik met een concreet voorstel ter zake. Ik moet u nog even op uw honger laten zitten, maar dat komt er dra aan.

De voorzitter: De heer Slootmans heeft het woord.

Klaas Slootmans (Vlaams Belang): Die 'dra' die we op het einde hoorden, klinkt nu al enkele jaren door. Dus wat die honger betreft: stel u voor dat we ons alleen daaraan zouden moeten laven, dan vrees ik dat er al een aantal gesneuveld zouden zijn.

Ik begrijp, minister, dat u het in essentie – en meer zelfs – eens bent met dit initiatief en dat u vindt dat de actieradius met betrekking tot sociale verdringing inderdaad omhoog moet. Ik deel die mening. Het is ook erg veelzeggend dat gemeentebesturen hier vandaag iets proberen te doen wat Vlaanderen eigenlijk in hun plaats zou moeten doen, namelijk instrumenten aanreiken om die massale uitwijking van jonge gezinnen uit de streek tegen te gaan, die dan massaal vervangen worden door anderstaligen, waardoor je natuurlijk de bevolkings-samenstelling van morgen ingrijpend verandert, met alle gevolgen van dien.

We moeten zeer snel inspanningen leveren, en dat zal zich onder andere moeten vertalen in dat ontwerp van decreet, waar we hopelijk maximaal kunnen ingrijpen op die Vlaamse woningmarkt in de Rand. We hopen dat dat allemaal bijzondere impact zal hebben en geen kwantitatieve fait divers zal zijn als het op het aantal vastgoedentiteiten zal aankomen. Want anders vrees ik dat we op termijn inderdaad het mislukte samenlevingsexperiment van Brussel gewoon gaan kopiëren in de Vlaamse Rand. Ik mag hopen dat dat niet uw testament zal zijn.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Klaas Sloomans aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het intergemeentelijk samenwerkingsverband 'Zennevallei hergist' – 647 (2021-2022)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Sloomans heeft het woord.

Klaas Sloomans (Vlaams Belang): Voorzitter, ik had deze vraag al een hele tijd geleden ingediend. Dit is ondertussen al beknopt toegelicht tijdens de begrotingsbespreking. Maar sojt, het kan geen kwaad om daar nog enige duidelijkheid over te krijgen. Het biedt de minister als het ware de gelegenheid om hier nog eens zijn visie over te geven, wat hij wellicht geen drama zal vinden.

Voor ons is het wel zo dat er rond dit project nog heel wat mist dwaalt. Zelfs op de gemeenteraad van Beersel, waar dit intergemeentelijke samenwerkingsverband werd goedgekeurd, kon men eigenlijk weinig zeggen over de concrete invulling ervan. Zelfs een partijgenote, die ook bevoegd is voor dit domein, kon eigenlijk weinig tot niets zeggen over de concrete invulling van 'Zennevallei hergist'.

We weten intussen dat het de bedoeling van het project is om de Zennevallei economisch, ecologisch en cultureel te laten ontwikkelen. Maar de concrete vertaling daarvan is veel minder duidelijk. Het blijft allemaal nogal cryptisch. In de oprichtingsakte lezen we het volgende. "Om gezamenlijke projecten te identificeren, financieren, uit te voeren en monitoren die tegemoet komen aan de grootstedelijke en maatschappelijke uitdagingen in de Zuidelijke Kanaalzone van de Vlaamse Rand." Wat de financiering betreft, leren we dat het project over drie jaar gespreid een budget krijgt van 1,1 miljoen euro. 750.000 euro daarvan komt uit het Vlaamse Randfonds en 360.000 euro van de gemeentebesturen zelf.

Een belangrijk inhoudelijk element bleek uit de communicatie die u zelf naar voren bracht: men wil de Zenne teruggeven aan de inwoners, omdat die in het verleden vaak verstopt en ingekapseld was.

Minister, welke concrete projecten staan op stapel in het kader van dit samenwerkingsverband? Wat is de timing hieromtrent?

Welke prioriteiten schuift u naar voren in het kader van 'het tegemoetkomen aan de grootstedelijke en maatschappelijke uitdagingen'? Dat is namelijk voor interpretatie vatbaar.

Wat zijn de voorlopige conclusies van de projectcoördinator, die sedert september maandelijks vergadert met de raad van bestuur van het intergemeentelijk samenwerkingsverband (IGS), toch als we de oprichtingsakte mogen geloven?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Samen met de drie betrokken gemeenten hebben we de ambitie geuit om het concept en de identiteit van de Zennevallei wat nieuw leven in te blazen, omdat we vaststellen dat er wel heel wat troeven zijn. Het gaat om een smalle strook die geprangd zit tussen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het Waalse Gewest. Onbekend maakt onbemind. We stellen wel vast dat de betrokken regio heel wat troeven heeft op het vlak van natuur, kunst en toerisme, maar ook heel veel economisch potentieel. We willen de notie Zennevallei dus nieuw leven inblazen door die troeven opnieuw op de voorgrond te plaatsen en door te zorgen voor een multiplicatoreffect, een hefboomeffect, waarmee we gezamenlijk concrete projecten gestalte willen geven op velerlei domeinen.

We hebben in hoofdzaak drie thema's gekozen: ten eerste een cluster rond cultuur, toerisme en zachte recreatie, ten tweede het groene karakter en ten derde economie en streekontwikkeling.

Aan welke concrete projecten denken we dan binnen die thema's? Ten eerste is er de uitbouw van een Zennepad, waarmee we die Zenne willen teruggeven. Destijds kende de Zenne een 'verdoken' karakter, node wegens stank en overlast, waardoor men de Zenne weggekanaliseerd heeft. We willen de Zenne teruggeven aan de mensen en langs de Zenne Zennepaden uitwerken die de drie betrokken gemeenten letterlijk met elkaar verbinden. Er werd al gestart met de aanleg van Zenneterrassen. Ook wordt ingezet op de ontwikkeling van oude industriesites, de erfenis van een ver industrieel verleden, denk aan de twee Catalasites in Huizingen. Ook in Drogenbos is er een heel grote ruimte met heel wat potentieel, die ingekapseld is in een vrij groene omgeving, vlak aan de Zenne. Er wordt ook samengewerkt met de culturele centra van de gemeenten, waarbij we denken aan een gedeelde programmatie rond het thema Zennevallei. Er wordt tevens bijkomend groen aangelegd. Verder zal een triënnale 'Zennevallei hergist' worden georganiseerd, met als bedoeling om op driejaarlijkse basis een status quaestionis te geven van de projecten waartoe de samenwerking tussen die drie gemeenten in het kader van de Zennevallei concreet geleid heeft.

'Zennevallei hergist' is natuurlijk een vette knipoog naar onze lambiekcultuur. U weet dat het basisbrouwsel van kriek en geuze lambiek is, en lambiek ontstaat door spontane gisting. Wanneer die verschillende soorten lambiek met elkaar worden vermengd, komt geuze tot stand, en wanneer lambiek vermengd wordt met krieken, komt kriek tot stand. Vervolgens gaat dat product ook nog eens hergisten op de fles. Die permanente hergisting is een element van onze biercultuur.

Kriek en geuze zijn misschien op dat vlak ook wat exemplarisch, in die zin dat kriek en geuze een moeilijke tijd achter de rug hebben. In de jaren 80 gaf men, zeker wat betreft de geuze, geen cent meer voor de toekomst. Geuze was helemaal van de markt verdwenen. Vervolgens hebben verschillende lambiekbrouwers, hoewel concurrenten van elkaar, de handen in elkaar geslagen om de lambiek, de geuze en de kriek te redden. Ze hebben onder andere gemeenschappelijke promotie en campagnes gevoerd. Ook dat voorbeeld is inspirerend voor onze samenwerking.

Zo zijn we, door een samenwerking in de Zennevallei, erin geslaagd om de geuze en de kriek opnieuw tot een succesproduct te maken. De gemeentebesturen, ondersteund door de minister van de Vlaamse Rand, moeten erin slagen om ook van de Zennevallei, van het concept van identiteit door samenwerking, opnieuw een succes te maken.

De voorzitter: De heer Slootmans heeft het woord.

Klaas Slootmans (Vlaams Belang): Minister, elke euro die naar de Rand gaat, is er zeker en vast een gewonnen, zeker als hij naar de Zennevallei gaat. Het verbaast u niet dat ik zoiets zeg, zeker niet als het gaat over producten van spontane gisting: we zijn daar allemaal wel liefhebber van. Maar wat dat nu juist te maken heeft met het Vlaamse en groene karakter of het verbeteren daarvan, wat toch de inzet is van het Vlaamse Randfonds, is mij niet helemaal duidelijk.

Laat mij duidelijk zijn: ik ben geen tegenstander van dit project. We hebben het ook mee gesteund op de gemeenteraad van Beersel toen we stemden over het IGS. Maar hier komen er middelen van het Vlaamse Randfonds bij, en dan kan men de vraag stellen. Niet alleen u maar ook mevrouw De Coninck zegt dat de middelen van het Randfonds echt beperkt zijn. Men moet daar echt focussen op het Vlaamse karakter. Hier worden niet weinig middelen aangewend. Daar zijn heel wat goede ideeën bij, en daar is heel wat goede wil. Ik denk aan de heropbouw van de

Catalasite en het driejaarlijkse evenement. Ik hoorde van de burgemeester van Halle dat we binnenkort weer allemaal samen zullen kajakken. Ik vind dat fantastisch. Maar om nu te zeggen dat daar middelen van het Randfonds voor moeten aangewend worden, terwijl wij op het vlak van integratie, op het vlak van onderwijs, op het vlak van het onthaal van anderstaligen, op het vlak van de vernederlandsing van het verenigingsleven eigenlijk met dramatische problemen zitten ... Dan vind ik dit een beetje een 'folieke' van de minister, die daar in zijn eigen streek, die ook de mijne is, een aantal cadeautjes aan het uitdelen is. Ik vrees dat de doelstelling van het Randfonds daar niets mee te maken heeft. Dat betreurt ik.

We hadden het hier daarnet nog over de sociale verdringing en het feit dat het Agentschap voor woon- en zorginfrastructuurbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest), er amper in slaagt om in zijn gebied per jaar twee woningen per gemeente te bouwen. Dan stel je vast dat dit veel te maken heeft met middelentekort. Hier worden dan een beetje in het wilde weg centen rondgestrooid, voor een doelstelling die ik steun – ik wil dat hier zeer duidelijk herhalen –, maar die mijns inziens niets te maken heeft met het Vlaamse karakter van de streek. Dat moest toch de focus zijn. In die zin geeft het mij de indruk dat men met dit IGS een blanco cheque heeft uitgeschreven naar eigen goeddunken: 'Het is bijna Sinterklaas, deel maar uit.' Dat is mijn bedenking daarbij.

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Ik wens toch ook even tussen te komen. Collega Slotmans, in deze commissie is het dikwijls zo dat, als het gaat over het Randfonds, er de kritiek komt dat de lokale besturen veel te weinig inbreng zouden hebben of veel te weinig zouden worden betrokken. 'Waarom kunnen zij niet zelf kiezen wat er met die middelen gebeurt?'

Hier hebben we nu een initiatief dat van onderuit gegroeid is, en dat wil werken aan die streekidentiteit. We hebben in de Vlaamse Rand inderdaad al een aantal streken – ik denk aan het Pajottenland of de Druivenstreek – die eigenlijk over onze regio bekend zijn. Maar wat de Zennevallei betreft, is dat nog minder het geval. Die is toch minder bekend, zelfs in de eigen Rand. Dus ik denk dat het goed is dat daar met vereende krachten wordt gewerkt aan de ontwikkeling van de streekidentiteit, want ik denk dat er nog heel wat winst te boeken valt om die streek aantrekkelijker te maken.

De minister zei het ook: het zit een beetje geprangd tussen het kanaal, verouderde industrieomgevingen en dergelijke meer. Ik zie daarin totaal geen probleem, integendeel. Ik zie daarin een opportuniteit, en ik juich dergelijke initiatieven toe, zodat die samenwerking, die van onderuit gegroeid is, ook die duw in de rug krijgt van de minister van de Vlaamse Rand. Deze keer is het dus niet het duwtje in de rug via een initiatief van zijn collega-ministers om de Vlaamse Rand een boost te geven; het gaat om een initiatief van onderuit, dat zeker nodig en nuttig is, denk ik.

Dus wat ons betreft wensen wij u zeker alle succes om dat initiatief resultaat te laten boeken, minister, en tot een succes te maken.

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Katia Segers (Vooruit): Minister, bedankt voor uw antwoord. In 2014, toen u minister van de Rand werd, had u het grote, megalomane plan opgevat voor het cultuur-en congrescentrum in Ruisbroek. Van meet af aan is daar toen enorm veel weerstand tegen gekomen, omdat men de nood daarvan niet zag. Wat niet betekende dat die kanaalzone niet moet worden ontwikkeld. Er moest iets gebeuren. Daar steun ik u voluit in.

Dan is er daarna ook een dure haalbaarheidsstudie uitgevoerd, die eigenlijk uitwees wat iedereen altijd al op voorhand zei: dat er onvoldoende draagvlak is voor zo'n grote vuurtoren, en dat het aanbod eigenlijk hetzelfde publiek zou bedienen als de nabije cultuurhuizen. Het rapport heeft dan ook uitgewezen dat je die middelen eigenlijk beter gebruikt voor investeringen in kleinere projecten rond toerisme, onderwijs, landschapsbeleid en zo verder. En gebruik de kiemen van de creatieve, culturele, industriële activiteiten die er al zijn.

Mijn vraag is dus heel concreet: in welke mate is dit plan het uitvloeisel van die studie? En is hiermee dan dat hele idee van de bouw van de vuurtoren eindelijk van de baan?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Het is inderdaad ook de resultante van een hele gedachtegang, en een proces waarbij we met z'n allen vaststelden, ook op grond van studies, dat er in die zuidelijke kanaalzone – ook in de noordelijke, trouwens – wel wat nood is aan nieuw leven en aan een enthousiasmerend, breed gedragen project. Dit is de concretisering daarvan.

Het mag in de Vlaamse Rand toch niet alleen een kommer-en-kwilverhaal zijn, waarbij we moeten vaststellen dat er heel veel sociale verdringing is en een soort van vervreemding die ons parten speelt? En net dit biedt een positief, enthousiasmerend antwoord, waarbij we met vereende krachten samenwerken, over de grenzen van de gemeenten heen, en ook over de grenzen van partijpolitiek heen, want het gaat over verschillende politieke gezindheden en besturen die hier gaan samenwerken. En daarbij zeggen we dat we onze krachten gaan bundelen, ten voordele van onze regio, de Zennevallei. En we proberen ook om daar het nodige draagvlak voor te vergaren bij onze bevolking.

En dit is ook een voorbeeld van 'put your money where your mouth is'. Niet alleen ik, vanuit het Vlaamse Randfonds, maar ook de gemeenten in kwestie zeggen dat ze daar mensen en middelen specifiek voor gaan vrijmaken. Daardoor slagen we erin om een investering te geven vanuit ons Vlaamse Randfonds, en dat heeft dan een helftboomeffect. Dat leidt tot additionele investeringen en inspanningen, ook van de betrokken besturen.

Dat wil dus zeggen dat de gemeenten ook bijleggen naar rato van hun inwonersaantal, waardoor we samen tot een budget van 1,1 miljoen euro komen. Er is ook een expertenorgaan dat voor de begeleiding zorgt. Wie zetelt daarin? Onder andere Sergio Servellón van FelixArt, de projectcoördinator van het Vlaamse Randfonds, van elke gemeente een ambtenaar met een specifieke expertise, die daarvoor ook is vrijgesteld. Ik heb daarstraks over die drie thema's, die drie clusters gesproken. Ik heb ook gevraagd dat we altijd een gemeentelijke ambtenaar hebben die in een van de drie domeinen expertise heeft. Ook de directeur van vzw 'de Rand' maakt deel uit van het expertenpanel, net zoals de projectcoördinator van het strategisch project Zennevallei. Ik denk dus dat dit wel wat kan worden en dat we ervoor kunnen zorgen dat we die Zennevallei nieuw leven kunnen inblazen en dat het Vlaamse Randbeleid via die weg tot een versterking van het groene en Vlaamse karakter van de Zennevallei leidt.

De voorzitter: De heer Slootmans heeft het woord.

Klaas Slootmans (Vlaams Belang): Dank u, voorzitter en minister. Voor de duidelijkheid: nogmaals, wij zijn absoluut geen tegenstander van dit project. Elke euro die naar de Rand gaat, is er inderdaad een gewonnen. De vraag is gewoon of men hier bezig is het met accuraat inzetten van de middelen met het oog op het na te streven doel. En die vraag blijft ook na uw antwoord, minister, nog altijd onbeantwoord. In die zin zou je naar de collega van Toerisme kunnen gaan kijken

om dergelijke projecten te ontplooiën, maar de vraag is of deze middelen uit het Vlaamse Randfonds moeten komen. We zitten met bijzonder acute problemen in het kader van sociale verdringing, taalachterstand, integratie enzovoort, en dan is het de vraag of de middelen hier accuraat worden ingezet, temeer omdat het Vlaamse Randfonds natuurlijk werd opgezet en ingesteld om net die specifieke uitdagingen die gelieerd zijn aan de Vlaamse Rand, aan te gaan en in de mate van het mogelijke op te lossen. Dit initiatief lijkt daar, ongeacht mijn sympathie, niet aan tegemoet te komen. Dat betreurt ik, zeker gezien de beperktheid van de middelen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de opvang van dieren door uitzonderlijke omstandigheden – 536 (2021-2022)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Minister, ik heb een concrete vraag van het lokale dierenasiel dat geconfronteerd wordt met specifieke problemen die zich vermoedelijk ook in andere dierenasielen voordoen. Het gaat over dieren die in uitzonderlijke omstandigheden moeten worden opgevangen, bijvoorbeeld bij gedwongen opnames van personen, wanneer personen in de gevangenis terechtkomen of bij uithuiszettingen. De politie zoekt dan meestal een oplossing om die huisdieren op te vangen en komt dan meestal bij de dierenasielen aankloppen.

Het is echter niet evident voor dierenasielen om deze dieren op te vangen. Bovendien zijn die dieren vaak niet in orde met identificatie, registratie en/of vaccinatie en mogen ze strikt genomen zelfs niet opgenomen worden.

Er bestaat ook geen degelijk wettelijk kader voor zulke situaties. Het gaat niet over dieren die afgestaan worden, niet over gevonden dieren, niet over achtergelaten dieren, niet over in beslag genomen dieren, want voor al die situaties bestaat een oplossing. Bovendien verloopt het contact met de eigenaars zeer moeizaam, om het zacht uit te drukken. De dieren blijven eigendom van de eigenaars, ongeacht hoelang ze worden opgevangen en ongeacht of ze kunnen of willen betalen voor deze opvang. Zo kom je tot situaties dat sommige van deze dieren zeer lang in het asiel moeten verblijven zonder zicht op een oplossing. Dat zorgt voor problemen, zowel voor de relatie met hun 'baas', als voor de vergoeding van de onkosten van de dierenasielen.

Minister, bent u bekend met deze situaties? Het zijn inderdaad geen algemene situaties, maar ze komen toch regelmatig voor.

Is het niet mogelijk om voor deze situaties een specifiek wettelijk kader te voorzien? Daarin zou bijvoorbeeld een termijn kunnen worden opgenomen zoals dat ook geldt voor het statuut van een gevonden dier, dat vijftien dagen ter beschikking moet worden gehouden.

Wat vindt u van het idee dat deze dieren officieel in beslag zouden kunnen worden genomen, zodat een onderzoek zou kunnen worden gevoerd of de eigenaars nog in de mogelijkheid zijn om hun dier nog binnen een aanvaardbare termijn te kunnen verzorgen?

Conclusie van mijn vragen is dat hier uiteindelijk een oplossing voor moet komen, vooral in het belang van de dieren, maar ook in het belang van de dierenasielen.

Dank bij voorbaat voor uw antwoord.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Ik weet niet of men alle situaties wettelijk of decretaal moet regelen, aangezien er in dezen meestal wel een pragmatisch antwoord wordt gegeven. Het gaat voor alle duidelijkheid niet over zwerfdieren zonder baasje, maar over dieren die wel degelijk een eigenaar hebben maar waarbij de eigenaar om een of andere reden zoals u ze opsomde, geen toezicht meer kan uitoefenen op zijn of haar dier. Dat is natuurlijk een heel andere situatie dan bij dieren die in beslag genomen worden en dus door de overheidsdiensten onttrokken worden aan de zorgen van de eigenaar.

In de praktijkvoorbeelden die u opsomt, is het in de eerste plaats aan de eigenaar die wordt gehospitaliseerd, in hechtenis wordt genomen of uit huis wordt gezet om een oplossing te vinden voor zijn of haar huisdier. Dat maakt deel uit van de verantwoordelijkheid wanneer men een dier in huis haalt.

Wanneer de eigenaar niet in staat is om een oplossing te vinden, wordt gekeken naar de naaste omgeving, familieleden of vrienden om deze taak op te nemen. Stel echter dat er geen beslissing wordt genomen door de eigenaar of een naast familielid, en het dier echt achterblijft zonder zorgen, kan het op grond van artikel 9 van de Dierenwelzijnswet in een asiel worden ondergebracht. Op dat ogenblik kan aan de eigenaar worden gevraagd om afstand te doen van het dier opdat het asiel het ter adoptie kan aanbieden. Wanneer de eigenaar daar niet op ingaat of niet reageert, kan in een volgende stap gevraagd worden om het dier op te halen in het asiel. Wanneer daar evenmin reactie op komt, kan het asiel het dier beschouwen als achtergelaten en wordt het asiel na vijftien dagen van rechtswege eigenaar.

We hebben dus een methodologie, een stappenplan dat concreet in uitvoering wordt gebracht en dat, wat mij betreft, vandaag tot bevredigende oplossingen leidt. Daarbij zorgen we ervoor dat de dieren van iemand die niet beantwoordt aan de verplichtingen waarmee dat eigenaarschap gepaard gaat, worden geplaatst in een asiel. Finaal volgt er na een termijn van vijftien dagen de facto een soort van onteigening wanneer er geen respons komt van de betrokken eigenaar en wordt het asiel van rechtswege eigenaar van het dier, dat dan ter adoptie kan worden aangeboden.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik denk inderdaad dat u alle wettelijke mogelijkheden goed hebt opgesomd en ik ben het dan ook met u eens dat u niet voor elke zaak een aparte wetgeving of bepaling kunt maken. Maar hoe dan ook komt het in alle stappen die u opsomt, soms tot situaties waarbij de persoon in kwestie echt in discussie treedt met het dierenasiel. U stelt voor dit pragmatisch op te lossen, maar in bepaalde gevallen zijn er geen pragmatische oplossingen. Ik zou u dan ook willen vragen om na te gaan wat er in die gevallen moet gebeuren. Ik vraag daarvoor geen decreetswijziging – bovendien is eigenaarschap zelfs een kwestie van een ander niveau van wetgeving – maar het zou toch niet slecht zijn aan te geven wat er moet gebeuren wanneer er echt discussie is, waarbij duidelijk is dat de eigenaar niet meer kan of wil zorgen voor dat dier, het niet meer kan betalen of dergelijke meer.

Ik wil u aanraden om te bekijken of u daar niet een aantal stappen kunt aan toevoegen en hoe in dat geval dierenasielen, die vaak met vrijwilligers werken,

moeten reageren. Dierenasielen, die vaak met vrijwilligers werken, moeten bekijken hoe ze in dit soort situaties moeten reageren. Want ze worden daar wel degelijk mee geconfronteerd. Ik ken de aantallen niet, laat dat duidelijk zijn. We gaan ze ook niet opvragen. Maar ik zou zeggen: elk geval waarbij uiteindelijk de oplossing die uit de bus komt niet de beste is voor het betrokken dier, is er een te veel. Het zou niet slecht zijn om die stap erbij te zetten en op een of andere manier te bekijken hoe dierenasielen daarmee moeten omgaan.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Er bestaat een decretale, wettelijke basis om via het stappenplan dat ik net geschetst heb op te treden. Dat belet niet dat er mogelijk niet afdoende aandacht of kennis is van de betrokken regeling. Ik verwijs in dezen naar artikel 9 van de Dierenwelzijnswet, waarbij in paragraaf 2 heel duidelijk wordt gesteld: 'Het dier toevertrouwd aan een dierenasiel of dierenasiel moet ten minste vijftien dagen na de besteding ter beschikking van de eigenaar worden gehouden. Indien het dier door het gemeentebestuur of door het asiel toevertrouwd of afgestaan wordt aan een persoon, moet deze er zich toe verbinden het ten minste vijfenveertig dagen (...) ter beschikking te houden van zijn vroegere eigenaar.' Het gaat over een termijn van vijftien dagen voor een hond. Na het verstrijken van die termijnen wordt de houder van rechtswege eigenaar. Er bestaat uitiem dus altijd de mogelijkheid om het dier te plaatsen bij een asiel en daadwerkelijk over te gaan naar een van rechtswege eigenaarschap in hoofde van het asiel, ingeval de eigenaar na een zekere periode geen teken van leven geeft.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Dank u, minister voor de bijkomende uitleg. Laat me zeggen dat we er grotendeels mee akkoord gaan. De situaties waarin zoiets gebeurt, moeten concreet op het terrein opgelost worden. Ik ga het antwoord in detail bekijken en terugkoppelen met de mensen op het terrein. Uw antwoord geeft de decretale mogelijkheden aan die een dierenasiel met betrekking tot deze problematiek heeft.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de opvolging van inbreuken op de Dierenwelzijnswet door de dienst Dierenwelzijn – 637 (2021-2022)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Collega's, minister, we hebben het al heel vaak over broodfok gehad. Onlangs nog heb ik een vraag gesteld over de import en de verkoop van katten uit Oost-Europa en de vergelijking met Wallonië gemaakt. Maar ook in Vlaanderen zijn er regelmatig nog 'puppyfabrieken' waar honderden verwaarloosde dieren in beslag genomen worden. Zo is er onlangs nog in Lochristi een zaak aan het licht gekomen waarbij tijdens een interventie van de dienst Dierenwelzijn meer dan honderd verwaarloosde dieren in beslag genomen werden. Vele andere dieren werden dood aangetroffen. De situatie waarin de dieren zaten, was schrijnend. Ze hadden weinig of geen eten. Ze zaten ook in de eigen uitwerpselen. Dat is echter niet de eerste keer dat er bij deze fokker dieren in beslag genomen worden. In 2019 werden bij een interventie al eens dieren in beslag genomen. Vreemd genoeg kon de fokker zijn activiteiten verderzetten. Volgens de dienst Dierenwelzijn werden na de inbeslagname maatregelen opgelegd

en werd de zaak verder opgevolgd. Dat bleek geen oplossing te zijn, maar toch duurde het twee jaar voor er opnieuw ingegrepen werd. Vandaar mijn vragen.

Wanneer gaat de Inspectie Dierenwelzijn over tot de intrekking van een erkenning van een dierenkwekerij? Aan welke voorwaarden moet voldaan worden, of beter: aan welke voorwaarden wordt dan niet voldaan? Worden er waarschuwingen gegeven?

Hoe worden de inbreuken op het koninklijk besluit houdende de erkenningsvoorwaarden voor de inrichtingen voor dieren opgevolgd na het vaststellen van een inbreuk? Worden er periodieke inspecties gehouden? Wat zijn de gevolgen wanneer er inbreuken vastgesteld worden? Ik las toevallig vanmorgen in Het Belang van Limburg dat er blijkbaar in Kortesseem een uitspraak was van de rechtbank in een zaak van broedfokkerij, waarbij de uitbaters een levenslang verbod kregen om nog dieren te houden. In welke gevallen worden er door de dienst Dierenwelzijn zaken aanhangig gemaakt bij de rechtbank om zo'n verbod af te dwingen?

Hoe gaat u de broedfok in Vlaanderen verder aanpakken? Ik bedoel dan niet beleidsmatig. Ik heb het werkelijk over zaken die zich in dit soort situaties voordoen. Zou het daar geen optie zijn dat de dienst Dierenwelzijn er vaker toe overgaat om zich tot de rechterlijke macht te wenden, om te kijken of het niet mogelijk is om een verbod af te dwingen om nog langer dieren te houden?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: De inspectie Dierenwelzijn voert natuurlijk heel wat controles uit in erkende inrichtingen. Ik heb er ook voor gezorgd dat ze qua getalsterkte ondertussen bijna verdrievoudigd is in vergelijking met de start in 2014, toen Vlaanderen die bevoegdheid kreeg toebedeeld. Bij die controles wordt ook nagegaan of de erkenningsvoorwaarden worden nageleefd. Worden daar overtredingen vastgesteld, dan kunnen er maatregelen worden opgelegd. Dan kan ook een pv van waarschuwing of een volwaardig pv worden opgesteld. Welke stap dan juist ondernomen wordt, is natuurlijk afhankelijk van de aard van de overtredingen en vooral ook van hun impact op het dierenwelzijn, maar ook van eventuele voorgeschiedenis.

Als er maatregelen worden opgelegd, gaat men ook altijd de naleving daarvan opvolgen. Dat kan gebeuren, afhankelijk van de maatregelen, door opvolgcontroles of door een administratieve opvolging. Blijkt dat niet aan die maatregelen voldaan is, dan kan men ofwel opnieuw een pv opstellen of kunnen er extra maatregelen worden opgelegd. Gaat het over erge of herhaalde overtredingen van de dierenwelzijnswetgeving, dan kan de inspectiedienst voorstellen om de erkenning in te trekken. Dat betekent de facto tijdelijk of definitief de stopzetting van een beroepsactiviteit. En dan moet je natuurlijk wel zien dat je juridisch solide bent. Je moet dat dossier goed in elkaar steken, in die zin dat je moet beschikken over gegronde redenen. Anders houdt zo'n intrekking niet stand voor de Raad van State. De Raad van State beoordeelt dat toch als een zeer ingrijpende opgelegde voorwaarde, namelijk het verbod op de uitoefening van een beroep. Daar kun je niet licht mee omspringen.

Als ik een erkenning intrek, koppel ik daar ook een verbod aan om een nieuwe aanvraag in te dienen en om in een andere erkende inrichting toezicht uit te oefenen op de dieren. De Raad van State toetst de overheidsbeslissingen niet alleen aan de wet, maar kijkt ook of de beslissing overeenstemt met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. En u kent die overwegingen: gaat het over een zorgvuldige, proportionele en goed gemotiveerde beslissing?

Dan kom ik bij de aanpak van wat u broodfok noemt. Er bestaan wel verschillende definities en invullingen van dat begrip. Ik denk dat we in Vlaanderen ver staan wat dat betreft, verder dan de meeste andere lidstaten in de Europese Unie. Weinig of geen landen hebben zo'n uitgebreide en verregaande regelgeving als Vlaanderen. Geen enkel land legt voorwaarden op voor herkomst van pups en kittens afkomstig uit het buitenland. Wij zijn op dat vlak uniek. Maar vanzelfsprekend is dat een proces van constant bijschaven, bijwerken en stappen vooruit zetten.

Het is natuurlijk ook altijd een evenwicht dat we moeten zoeken: we moeten opletten dat de regels niet zó streng worden dat we het circuit van de erkende inrichtingen, die zwaar gecontroleerd worden en die onder serieuze regelgeving vallen, dermate gaan overbelasten dat men er daar de brui aan geeft en dat finaal het niet-gecontroleerde circuit, de zwarthandel, de facto wordt gestimuleerd. Dat is een evenwicht dat we altijd in ogenschouw moeten houden. Want de vraag naar dieren is groot. En het is een utopie om te denken dat die vraag zal dalen. We zitten op jaarbasis aan meer dan honderdduizend geregistreerde honden, en daarvan is – ik zeg het even uit het hoofd – zeker meer dan een derde afkomstig uit het buitenland. De vraag is dus groot.

De hamvraag is in mijn ogen dan ook niet hoe we het aanbod van pups en kittens verminderen, maar wel hoe we ervoor kunnen zorgen dat mensen die op zoek zijn naar een dier, er eentje vinden via een gecontroleerd circuit met de best mogelijke garanties voor welzijn en gezondheid, of via het aanbod dat de asielen doen. Op dat vlak wil ik ook nog eens een extra campagne voeren. Want we zijn er ondertussen wel in geslaagd, hoewel het veel voeten in de aarde heeft gehad, om steeds meer asielen ertoe te brengen om hun adoptieaanbod samen te brengen op één website: www.adopteereendier.be. Dat aanbod groeit. Daardoor heb je als consument nog amper een excuus om niet eerst te kijken naar het aanbod van zoveel honderden dieren dat daar bestaat. Je kunt er kiezen naar provincie, het ras, de leeftijd ... Je kunt er bijvoorbeeld een hond kiezen die kindvriendelijk is. Met al die criteria kun je door het hele aanbod gaan dat de asielen momenteel hebben. Er wordt een grote massa dieren voor adoptie aangeboden. Daar wil ik nog een extra push rond geven. Ik wil ervoor zorgen dat mensen die een dier in huis willen halen, zich maximaal wenden tot het adoptieaanbod, en dat ze in tweede orde ook kijken naar het gereguleerde circuit. Het is altijd een 'work in progress' om ervoor te zorgen dat we het voortouw blijven nemen op het vlak van dierenwelzijn. We moeten altijd de afweging maken dat we de facto onrechtstreeks geen stimulans geven aan het niet-gereguleerde circuit, zeg maar de zwarthandel.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Minister, op enkele details na ben ik het met u eens wat betreft het reguleren van de markt in Vlaanderen voor personen en gezinnen die zich een hond willen aanschaffen. Maar ik had een specifieke vraag gesteld met betrekking tot een bepaalde situatie. Uiteraard kunnen we niets afdoen aan de autonomie van de dienst Dierenwelzijn, maar het blijft toch verwonderlijk dat in het geval dat ik heb genoemd er zich opnieuw, nauwelijks twee jaar na de vorige inbreuk, problemen voordoen. Ik deel uw mening dat het uiteindelijk de Raad van State is die oordeelt of er al dan niet correct werd ingegrepen. Dat is nu eenmaal zo in een rechtstaat. Maar we zitten, bij manier van spreken, tussen de twee uitersten. Bij dit soort kwesties oordelen wij. Enerzijds is er de Raad van State, waar men altijd naartoe kan trekken, maar anderzijds moeten wij op het terrein toch duidelijk laten aanvoelen dat mensen die over de schreef gaan en kwekers die over de schreef gaan, hard genoeg aangepakt moeten worden. Het zal natuurlijk altijd een debat blijven of het al dan niet gebeurt, waarbij het risico wordt afgewogen dat een optreden in een eerste fase al dan niet in beroep inderdaad ongeldig wordt verklaard. Maar de burger begrijpt niet dat als men een inval doet of een controle doet in een professionele fokkerij, waar men dat twee jaar eerder

ook al heeft gedaan, uiteindelijk niet wordt overgegaan tot het stopzetten van de activiteit.

Ik begrijp dat het geen gemakkelijke aangelegenheid is. De dienst Dierenwelzijn oordeelt daar autonoom over. Maar nogmaals: we moeten zoveel mogelijk signalen geven dat deze situaties niet kunnen en dat er soms sneller moet worden overgegaan tot het stilleggen van activiteiten, ook al bestaat het risico dat de Raad van State daarop terugkomt. Elk individueel geval waar hard wordt ingegrepen, is een voorbeeld voor de anderen in die sector die zich eigenlijk niet gedragen zoals het moet.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, sinds 2014 bent u bevoegd voor het dierenwelzijn. En in 2014 gaf u al aan broodfok te willen aanpakken. We zijn nu zeven jaar verder, en er is intussen nog niet veel veranderd. Het is niet de eerste keer dat er bij Droopy inbreuken werden vastgesteld, maar ook bij Happy Doggy werden al verschillende inbreuken vastgesteld. Ze zijn zelfs meermaals veroordeeld hiervoor. Recent is een broodfokker uit Kortesseem veroordeeld tot een levenslang verbod op het houden van dieren, of in dit geval van honden.

U geeft aan dat u niet licht kunt gaan over het intrekken van een erkenning, omdat het gaat over de broodwinning van deze personen. Maar we spreken wel over dieren die niet correct behandeld worden, en die personen zijn dan ook duidelijk niet geschikt om met deze dieren om te gaan. Broodwinning kan geen reden zijn om deze mensen door te laten gaan met deze wanpraktijken.

Minister, het wordt hoogdringend tijd dat uw paal en perk stelt aan deze wanpraktijken, liever vandaag dan morgen, en dat u de erkenningen intrekt van al deze broodfokkers die over de schreef gaan. Er bereiken ons zeer veel verontrustende berichten van andere puppyverkopers die het niet zo nauw nemen met de Dierenwelzijnswet. En meer en meer mensen trekken de werking van Dierenwelzijn hieromtrent in twijfel.

U gaf in de commissievergadering van 10 november aan niet te willen ingaan op het aanbod van minister Demir om in te stappen in het algemene handhavingsbeleid, om zo de versnippering binnen de handhavingsbevoegdheden aan te pakken, en nog korter op de bal te kunnen spelen. Misschien is het toch beter om deze uitgestoken hand aan te nemen, want dat er veel misloopt binnen de dienst Dierenwelzijn kan het kleinste kind zien.

Minister, wanneer gaat u eindelijk de erkenning van broodfokkers intrekken? Bent u bereid om een degelijke doorlichting uit te voeren binnen de dienst Dierenwelzijn, om zo tot een goede dierenwelzijnsinspectie te komen?

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Collega's, jullie weten dat de dienst Dierenwelzijn momenteel in volle expansie is. Er worden extra inspecteurs aangeworven, en dat is alvast een zeer positieve zaak. Tijdens de bespreking van de beleids- en begrotingstoelichting (BBT) is ook duidelijk zichtbaar gemaakt dat er een stijgende trend is van inspecties betreffende dierenwelzijn.

Het afgelopen jaar zijn er ook heel wat initiatieven genomen ter verbetering van de situatie inzake het kweken en het verhandelen van dieren. Kijk bijvoorbeeld naar 2019: de erkenningsvoorwaarden voor kwekers zijn gewijzigd, er zijn wijzigingen aangebracht aan de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren, en ook het inspectiebeleid werd opgetrokken.

Maar inderdaad, we moeten ook kijken naar het buitenland. Vlaanderen heeft reeds bilaterale akkoorden met Tsjechië en Hongarije. Minister, voor de zomer communiceerde u dat de dienst Dierenwelzijn maandelijks overleg heeft met Hongarije. En er zou ook een bezoek zijn gepland om eens in de praktijk te kijken hoe het er daar aan toegaat. Minister, ik wil nogmaals benadrukken dat zulke initiatieven continu in de pers moeten worden gebracht. Het is heel belangrijk dat we die contacten houden, en dat we daarop inzetten. Het is ook iets dat heel veel Vlamingen nauw aan het hart ligt. Mijn bijkomende vraag is dan ook of hierrond nog nieuwe initiatieven zijn gepland, minister. Bedankt.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Mevrouw Sterckx, voer gerust oppositie, maar doe de waarheid alsjeblieft niet al te veel geweld aan. Als u durft te beweren dat we sinds 2014 niets gedaan hebben, dan is dat echt volledig 'à coté de la plaque'. Ik denk dat wij sinds 2014, toen we die bevoegdheid voor het eerst in handen hebben gekregen, het dierenwelzijn serieus hebben genomen en serieus op de kaart hebben gezet. We zijn erin geslaagd om het budget, denk ik, te verachtvoudigen, te verachtvoudigen voor Dierenwelzijn. Alles kan beter, maar we hebben de inspectiedienst qua getalsterkte wel verdrievoudigd. We hebben de regelgeving regelmatig aangepast. U schijnt dat niet te weten, maar we hebben ook het Kennelbesluit regelmatig aangepast. En we hebben vorig jaar nog opnieuw aan de Raad voor Dierenwelzijn gevraagd om dat opnieuw tegen het licht te houden, om te bekijken of we daar nog extra stappen vooruit kunnen zetten, en welke suggesties er zijn.

We hebben vandaag dus een vooruitstrevende regeling, vooruitstrevend op het vlak van dierenwelzijn. Maar daarbij willen we altijd nog stappen vooruit zetten, en ook zorgen voor handhaving. Want het is inderdaad zo dat we op regelmatige basis erkenningen intrekken. We zijn daar absoluut niet terughoudend in, maar we moeten er wel voor zorgen dat het dossier altijd juridisch solide is. Dat heeft gewoon te maken met het feit dat, als we zulke beslissingen nemen, die regelmatig worden aangevochten. We moeten dus zorgen voor een proportionaliteit en erover waken dat het allemaal goed verantwoord is.

Als het over concrete zaken gaat zoals die handelszaak Droopy, waarnaar wordt verwezen, dan kan ik u een volledig overzicht geven van controles die op regelmatige basis werden uitgeoefend. Soms werden er inbreuken vastgesteld waaraan vervolgens werd tegemoetgekomen. Wij hebben het dossier steeds van nabij opgevolgd. De inbreuken die in het verleden werden vastgesteld, waren nooit dramatisch en de maatregelen die werden opgelegd, werden altijd opgevolgd tot recent, ik denk september van dit jaar. Ik weet niet door welke omstandigheden het slecht is beginnen te gaan, mogelijk door externe problemen van de uitbater. Dat onderzoek loopt. De uitbater wordt ook verhoord, maar meer kan ik daar, gelet op het lopende onderzoek, niet over zeggen. Het bewijst echter wel dat het inderdaad wordt opgenomen en van nabij wordt opgevolgd.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Dank u wel voor het antwoord, minister.

Het is inderdaad altijd gevaarlijk om op basis van concrete situaties al dan niet bepaalde conclusies te trekken. Nog harder optreden en er vooral voor zorgen dat er ruchtbaarheid aan wordt gegeven – en ik treed mijn collega daarin bij – is, denk ik, een goede zaak in dit soort dossiers.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.